

בס"ד עלון מס' 217 14.11.2015 - ב' כסליו תשע"ו

למנוחת הבעה"ק שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

כניסת השבת:

16:21

יציאת השבת:

17:20

ר"ת: 17:54

לקבלת העלון

במייל - שלחו

הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

תולדות

ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו פי עקרה הוא (כה, כא)
לפניכם מעשה מדהים, שאירע לפני כארבע שנים באחת הישיבות בעיר 'באר יעקב', ממנו ניתן
ללמוד, מהי כוחה של תפילה ועד כמה יש בכח התפילה לבקוע את כל הרקיעים כאשר היא
נאמרת באמת ובתמים מעומק הלב. ואין להתיימשך חלילה ממה שעובר עליו ולדעת, כי בורא
העולמים מתאווה, מצפה ומייחל לתפילתנו, כדי שישפיע עלינו רק טוב. את הסיפור מספר
אחד מבחורי הישיבה שהיה עד לדברים: "בישיבתנו למדו שני בחורים מבוגרים יחסית לשאר בני
הישיבה, שהיו חברים טובים מאוד, שחיפשו את זיווגם וזאת קרוב לעשר שנים! בכל תפילה ניתן
היה לראות את שברון ליבם ותחינותיהם לפני הקב"ה. את תפילת העמידה הם היו מסיימים
בדרך-כלל מאוחר יותר מכולם, וברור היה הדבר, כי הם מכניסים בתפילה את בקשתם ותחנונם
למי שאמר והיה העולם שיעזור להם למצוא את זיווגם. עד שבאחד הימים ניגש אחד מהבחורים
אל חברו והציע לו: "חברי היקר, יודע אני, כמה קשה לך שכבר שנים רבות אתה נמצא בישיבה
ולא מוצא את זיווגך, ואף אתה יודע, כי באותו מצב אני נמצא, מחפש את זיווגי בגילי 'הלא
צעיר'. הוא הפסיק קמעא והלה הביט בפני חברו, שכן מה חידוש יש בזה? אולם הלה עד מהרה
פתר את תמיהתו באומרו: "אך הרי יודעים אנו את דברי רבותינו: "כל המבקש רחמים על חברו,
והוא צריך לאותו דבר - הוא נענה תחילה". "מה דעתך, שניסע היום לירושלים אל הכותל
המערבי, מקום אשר ממנו השכינה לא זזה, שם כל אחד מאיתנו יתפוס פינה ונתפלל מעומק
הלב אחד על השני. אני מתפלל עליך בתחינות מעומק הלב, ואתה מתפלל עליי מכל הלב,
אולי יתרצה ה' ונזכה למצוא את זיווגנו". כששמע חברו המבוגר את הדברים, שמח מאוד
מדברי חברו והסכים בשמחה. מדיבורים למעשים, עשו הם את דרכם אל ירושלים עיר הקודש.
הם הגיעו אל הכותל וכל אחד ניגש לפינה אחרת ובתחינות ובזעקות הלב התחנן על חברו:
"ריבונו של עולם, ראה את חברי היקר, כעשור שנים שהוא מחפש את זיווגו ולא מוצאו, רק
אתה יכול לזכות אותו להקים בית שיקדש את שמך ריבונו של עולם". הלב זועק והדמעות
זלגו מעיניהם, ולאחר תפילות ארוכות הם נפגשו ועשו את דרכם בחזרה אל הישיבה. לאחר זמן
מה מאז המאורע, בתחילת חודש אלול ה'תשע"א, נשמעות קולות צהלה והתרגשות מיוחדת
מאין כמוה בישיבה, והלא יאומן קרה: שני הבחורים התארסו באותו שבוע, בהפרש 4 ימים
אחד מהשני, ואף התחתנו בהפרש 4 ימים אחד מהשני, הראשון ב-ט"ו בכסלו, והשני ב-י"ט
בכסלו!. (מתוך עלון פנימי עין חמד גיליון 508)

וַיַּעֲתָר יִצְחָק לֵאמֹר לִנְכַח אֶשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה הִוא (כה,כא)
הגמרא במסכת ברכות (לד,ב) אומרת שכאשר מתפללים בנוכחות החולה אין צורך להזכיר את שמו, כמו שמצאנו אצל משה רבינו שהתפלל על מרים א-ל נא רפא נא לה בלי להזכיר את שמה. כאן חשש יצחק שאם יצטרך להזכיר את שמה, הרי יזכיר את שם הוריה הרשעים, והוא לא רצה להזכיר את זכרם כשמתפלל עבורה, לכן התחכם להתפלל "לִנְכַח אֶשְׁתּוֹ" בכדי שלא יצטרך להזכיר את שמה. (לנפש חיה)

וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי פְּלוֹ פְּאֵדְרֵת שְׁעָר וַיִּקְרְאוּ שְׁמוֹ עֶשׂוֹ (כה,כה)
הקשה המגיד מדובנא (בפירושו על מגילת רות) כיון שעשו מוכרח להיות שופך דמים מדוע יענש על כך? אלא עשו נולד הראשון והבכור, ומוכן לעבודת המקדש, לכן נולד במזל מאדים המורה על דם, והוא דם הקרבנות, וזה כונת הפסוק: "ויצא הראשון", כיון שהוא ראשון נולד "אדמוני", אולם אחר שמאס בעבודה ומכרה ליעקב אחיו לא נשאר לפניו עוד למלאת ידיו על פי מזלו אלא להיות רוצח ולכן יענש על כך. דהיינו שעשו היה לו את הכח, ויכל היה לנצלו לטוב, אלא שבחר לנצלו לרעה. וכאשר משפיעים משמים כח לידי של האדם יכול הוא לנצלו לדברים רעים ג"כ. ובעניין הזה של ניצול הכח שלא לטובה מסופר בספר "טובך יביעו" ח"ב, בא אחד לפני ר' מרדכי בנט זצ"ל שיברכו שמספרו יעלה בגורל ויזכה בסכום עתק בירכו ר' מרדכי שאכן כן יהיה וכשהגיע לביתו שמח וטוב לב, אמר לבני משפחתו שיעשו בביתם ניסיון ליוזכח אם ברכתו של הרב יעלה בגורלם, ועשו כעין גורל עם מספרים שונים והכניסו גם המספר התואם למספר שעומד לזכות, ואכן יצא המספר המבורך בגורל ושמחתם גדלה עד מאד, אולם כשהגיע זמן ההגרלה האמיתית הפכה שמחתם לתוגה, כי לא עלה המספר בגורל, הלך אותו האיש לרבי מרדכי וסיפר לו כל אשר קרהו, ויאמר לו רבי מרדכי שהברכה התקיימה בגורל שעשו בביתם. (אוצרות התורה).

וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי (כז,ד)
מעשה מאוד בלתי-שכיח אודות 'מטעמים אשר אהב', מובא על רבי שמואל קובלסקי זצ"ל, בספר "אנא עבדא: בכל יום - כך סיפר אחיו - לאחר השיעור שמסר ב"בית דוד", היה עולה לבקר אצל אמו, לקיים מצות כיבוד הורים, לשמח אותה. אמו היתה שואלת שואלת באופן קבוע: "האם אכלת ארוחת בוקר?" והוא היה עונה באופן קבוע בחיוב, כי ידע שיקשה עליה להכין ארוחה, והוא לא רצה להכביד עליה, למרות שהיתה עושה זאת בשמחה. זה לא היה שקר, מפני שהוא טעם משהו לפני השיעור, ואת ה'משהו' הזה ניתן היה להחשיב בשעת הדחק כארוחת בוקר. הוא היה יושב אפוא בבית אמו, שותה רק כוס תה, משוחח איתה, מנסה לשמח אותה, ושב הביתה. כאשר הגיע הביתה, היתה רעייתו שואלת, האם אכל כבר ארוחת בוקר. הוא השיב בחיוב, כי חשש לכבודה של אמו - מגיע אליה הבן רעב, והיא לא מכינה לו אוכל! רבי שמואל צבי קובלסקי תמיד' כבר אכל, 'ותמיד נותר ללא אוכל עד הצהריים... ככלל, הוא נהג לאכול מעט מאוד, לא פינק את גופו, לא היה להוט אחר אוכל, ובכלל לא התייחס לאוכל ולא שיבח מעדן. רק מאכל אחד יצא מן הכלל הזה, עקב מעשה שהיה. פעם אחת, בהיותו תלמיד ישיבה, הגיע הביתה לבקר ביום שישי. אמו הגישה לו מרק ירקות סמך, "נו איך המרק?" היא התעניינה, והבחור יצא מגדרו לשבח את המרק שהכינה "או, סוף-סוף יש מאכל שהוא אוהבו!" -נהרו פניה של האם, ומאז, בכל פעם שידעה שהוא עומד להגיע, הכינה עבורו את המרק שכה אהוב עליו. לפני שנישא, שאלה הכלה-לעתיד את האם, אלו מאכלים הוא אוהב שמואל צבי מעולם לא הביע דעה על אוכל, הוא אינו להוט אחר שום מאכל, אבל מאכל אחד אני יודעת שהוא אוהב -"שמחה האם לשתף את הכלה"- פעם הוא שיבח את מרק הירקות הסמך שהכנתי, ומאז אני מקפידה להכין אותו תמיד. הוא אוכל את המנה שאני מגישה, עד תומה, ואני מגישה לו עוד תוספת.. האם לימדה את הכלה, מלאת הרצון הטוב, את אופן הכנת המרק הזה, והיא, אכן, הכינה אותו שוב ושוב לפי המתכון שקיבלה. רבי שמואל צבי אכל את המרק, הודה לה על מאמציה, ואף קיבל בתודה תוספת. במשך כל חייו הוא לא הביע דעה על אוכל. הרבנית לא ידעה אלו מאכלים חביבים עליה ואלו אינם רצויים. הוא פשוט לא התייחס לאוכל.

רק על מאכל אחד היה ידוע שערב לחיכו- המרק הזה. לדעתה, טעמו של המרק היה ממש נורא, אבל על טעם וריח אין, כידוע, להתווכח. לאחר פטירתו לחיי עול, הגיע מכתב תנחומים מחבר ותיק, שהתגורר בארץ אחרת. הוא שמע את הבשורה המרה, ומיהר לשלוח את תנחומיו בכתב. "הוא הציל את חיי הנישואין שלי"... כתב החבר במכתבו. בינו לבין רעייתו התגלעו חילוקי דעות על עניינים שבטעם וריח. היא בישלה בסגנון מסוים, והוא העדיף סגנון בישול אחר. היא הכינה מטעמים, לדעתה, והוא סלד מהם. כאשר שמע על כך הרב קובלסקי, סיפר לחברו את המעשה שהיה: כאשר הייתי בחור ישיבה, הגעתי ביום שישי אחד לבקר אצל אמי, והיא הגישה לי מרק ירקות סמיך. טעמתי, וכמעט נתקע האוכל בגרוני. טעמו היה נורא בעיני. אמי עמדה לידי, ובקשה לדעת, האם ערב התבשיל לחיכי. וכי מה יכולתי לומר? כלום יכולתי לצער אותה, לומר שאינני אוהב את המרק כלל וכלל, וכל טרחתה היתה לשוא? הודיתי לה, אפוא, על המרק ושבתתי את טעמו. היא שמחה מאוד, ומוגה, לצערי, תוספת לצלחתי. אכלתי גם את התוספת, כדי לא לצער אותה. זה ממש לא היה קל, חששתי שאני עומד להקיא, אבל כאשר ראיתי את עיניה המאירות משמחה, יגעתי שהמאמץ היה כדאי. הבעיה היתה, שמאותו יום, בכל פעם שידעה אימי, שאני עומד להגיע, היא הכינה ברוב מסירות, את המרק הזה.. ואני הייתי כמעט נחנק, ומודה לה על המאמצים ועל הטרחה. לא חשבתי שלאחר נישואי הבעיה תימשך, אך... כלתי שמעה מאמי, שזהו המאכל היחיד ששבתתי בפניה. כיון שהיא אשה טובה, רצתה לעשות את רצוני, ואני לא רציתי לאכזב אותה. אכלתי את המרק הנורא, הודיתי, וקבלתי תוספת, שגם עליה הודיתי. נו, ואתה מתווכח עם אשתך על הבדלי טעמים? "מאותו יום" – סיפר החבר – "לא שמעה ממני אשתי מילת בקורת על האוכל, רק שבחים ותודות. זמן מה לאחר מכן, היא החלה להכין מאכלים שערבו לחיכי מאוד, ושוב לא התווכחנו לא על הבדלי טעמים ולא על זוטות אחרות. השלום והשלחה שבו לאוהלנו. הרבנית קראה את המכתב, ולא ידעה את נפשה מצער. מדוע? מדוע הוא לא סיפר על כך? והרי היא את המרק הזה לא סבלה מעולם, הילדים סלדו ממנו ולא הסכימו לטעום. היא הכינה במיוחד עבורו, כדי שישמח, והוא כמעט נחנק, והודה לה מקרב לב. מדוע הוא שתק, ולא אמר מילה? אבל היא ידעה את התשובה, והתשובה גדולה ועמוקה... (ומתוק האור)

וַתִּקַּח רַבֵּקָה אֶת־בְּגָדֶי עֲשׂוּ בְּנֵה הַגְּדֹל הַחֲמֹדֹת אֲשֶׁר אֵתָּה בְּפִית וַתִּלְבַּשׂ אֶת־יַעֲקֹב בְּנֵה הַקָּטָן (כז,טו)

לשם מה מציין כאן הכתוב, כי עשו היה "בְּנֵה הַגְּדֹל" ויעקב היה "בְּנֵה הַקָּטָן"? ברם, היה זה ניסיון מצד רבקה, לראות אם עצתה תצליח אם לא. היא נטלה את בגדיו של עשו, אשר מלבד גילו הרי גם במבנה גופו היה יותר גבוה ורחב מיעקב, וניסתה להלבישם על יעקב הקטן, לראות אם יהלמו אותו, ואמנם לבסוף כך היה: "וַתִּלְבַּשׂ" את יעקב בנה הקטן – הבגדים הלמו כאילו אלה בגדיו שלו ונתפרו לפי מידתו... (יסוד התורה)

וַיִּתֵּן־לָהּ הָאֱלֹהִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֵב דָּגָן וְתִירֹשׁ (כז,כח)
 ראיתי בשם כ"ק המהרי"ד מבעלזא זי"ע, שהיה ידוע כקנאי גדול ולוחם מלחמות ה', ובפרט בעניני לבוש שצריך להיות על טהרת הקודש, ולא להידמות ללבושי הגויים, והנה פעם בא לפניו איזה נגיד גדול שהיה לבוש בלבוש מודרני, וברצות הצדיק לעורר לו על ענין זה בדברי נועם, כדי שלא להעליב אותו. אמר בדרך צחות לתת טעם מדוע הנגידים הגדולים בעם דרכם להיות לבושים בלבוש גויים, וכך אמר, הנה יעקב אבינו קיבל ברכות "עולם הזה" מיצחק אבינו "וַיִּתֵּן־לָהּ הָאֱלֹהִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֵב דָּגָן וְתִירֹשׁ", וכאשר קיבל ברכות אלו הוא היה לבוש בבגדי עשו, כדי שלא יכירו אביו, וכמו שכתוב (כז,טו): "וַתִּקַּח רַבֵּקָה אֶת־בְּגָדֵי עֲשׂוּ בְּנֵה הַחֲמֹדֹת אֲשֶׁר אֵתָּה בְּפִית וַתִּלְבַּשׂ אֶת־יַעֲקֹב בְּנֵה הַקָּטָן". ומכיון שיעקב אבינו קיבל את ברכות העוה"ז בהיותו לבוש בבגדי עשו, הנה זה גרם שהעשירים הגדולים שזכו לברכות אלו, אף הם לבושים לפעמים בלבוש שדומה ללבושו של עשו, עב"ד. (זאת התורה)

לשמח יהודי ביום שמחתו

בעיר מעזיבוז חי עני הגון וירא שמים אשר בתו הגדולה הגיעה לפירקה ואף נמצא עבורה חתן הולם, אך בידו לא היתה פרוטה להשיאה. בצר לו פנה אל הרה"ק רבי בעל "האוהב ישראל מאפטא" זיע"א, אשר התגורר אז במעזיבוז. לאחר ששמע הרבי את דברי העני, שאל: "ומה דרוש לך כדי להשיאה?", "הלוואה בסך 100 רובל, אותה אפרע בעזרת השם לאט לאט", ענה. 100 רובל זהו סכום נכבד, אמר הרבי, האם יש בידך משכון לתת עבור סכום זה?" "כן! בביתי מצוי ש"ס יקר מדפוס סלאוויטא, אלך ואביאנו", אמר העני. כאשר ראה הרבי את הספרים הנפלאים הללו אמר: "ש"ס מהודר שכזה יקר הוא מאוד ומוכן אני להלוותך 200 רובל, וכך תעשה את החתונה בהרחבה ולדאוג שלבני הזוג לא יחסר דבר. וכשיהיה לך תחזיר לי את הכסף". אורו פניו של העני בעת שהגיש לו הרבי את שטרות הכסף, צרר הוא אותם ופנה לצאת אלא שאז עצרו הרבי ואמר: "ש"ס כה יפה ומהודר, אחריות גדולה היא לשמור עליו, אנא! עשה עימי חסד וקח אותו לביתך. בטוח אני כי אתה תשמור עליו יותר טוב ממני!", העני התפלא על דבריו של הרבי אך לא אמר דבר, לקח מיד את הש"ס והשיבו לארון הספרים בביתו. הגיע מועד החופה והרבי קרא לעני שיבוא אליו". החלטתי שאינך צריך להשיב לי את הכסף", אמר הרבי והמשיך: ידוע שה' יתברך ברא את העולם בששה ימים בשביל ישראל, כדי שיהיה היהודי מרוצה בשלימות מהנהגת ה' איתנו בכל המישורים, וחשבתי לעצמי, מתי שיא שמחתו של יהודי? ובכן, כל ימיו טרוד האדם על פרנסתו וצער גידול הילדים, וכאשר מגיע היום המאושר בו הוא מכניס את בנו או בתו לחופה לאחר שנים של יגיעה ודאגות, בשעה זו נשכחים ממנו כל התלאות והסבל שעברו עליו ובשובו מן החופה מצב רוחו כל כך מרומם עד כי הוא מתמלא שמחה אין קץ ופיו מלא שיר שבח והודיה לקדוש ברוך הוא על כל הטובות והנפלאות שעשה עימו, וזוהי השמחה המושלמת והאמיתית". והנה, "המשיך הרבי, "עלה בדעתי, כי כאשר תגיע לרגע המאושר הזה, פתאום יעלה בראשך זיכרון החוב הגדול אותו עליך להחזיר לי, דאגה זו תפגום בשמחתך עד שבסיבתה לא תצא לפועל תכלית כוונת הבורא יתברך בבריאת העולם, שהרי לא תהיה מרוצה לחלוטין מהנהגת ה' יתברך איתך, ולא תצליח להודות לו בלב שלם חלילה, על כן החלטתי, סיים הרבי, כי אינני רוצה להיות הסיבה להפרת תכליתה של הבריאה, ולכן הכסף נתון לך במתנה גמורה ובלבד שיהא ליבך טוב עליך כי ברכך ה' אלקיך.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי.

הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה.

לרפואה שלמה: ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.

לעילוי נשמת: אהרון רפאל בן רבקה ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, זקלין לוי בת מסעודה ז"ל.